

Ensimmäinen tutkimus kansanomaisista autonnimi(tyksi)stä

Janne Seppälä: *Kulkine.net – tutkimus epävirallisista kulkineennimistä*. <http://kulkine.net/> (2013).

Janne Seppälän väitöskirjatyö *Kulkine.net – tutkimus epävirallisista kulkineennimistä* on Internetissä julkaistu väitöskirja ja aineistokokoelma, joka käsittelee kulkuvälineiden kansanomaisia nimiä ja nimityksiä suomen ja viron kielissä. Seppälä on kerännyt netistä, kyselyin ja haastatteluin huomattavan materiaalin autoista, moottori- pyöristä, traktoreista ja muista kulkuvälineistä käytettyjä nimityksiä sekä näihin liittyviä kansanomaisia selityksiä ja sanontoja (yhteensä n. 4 500 nimitietoa). Materiaali on järjestetty internetissä käytettäväksi tietokannaksi, jonka yhteydessä julkaistaan väitöskirjan muodostavia selityksiä. Väitöstutkimus on hyvin laaja, paperitulosteena sen pituus on lähes 600 sivua.

Seppälän työ on sekä aiheensa että julkaisumuotonsa puolesta pioneerityö suomalaisessa fennistiikassa ja laajemminkin humanistisissa tieteissä. Ilmeisesti epävirallisia kulkuvälineennimiä ei ole aikaisemmin tutkittu tässä laajuudessa missään kielessä. Tietokantamuotoista väitöskirjaa en myöskään tiedä ainakaan suomen ja sen sukukielten tutkimusalalla julkaistun.

Aineisto

Modernin kansanperinneaineiston tallentamisena ja kuvaamisena Seppälän työ on varsin ansiokas. Väitöskirjaksi tarkoitettulla työllä on merkitystä paitsi kielitie-

teellisenä tutkimuksena myös kulttuurihistoriallisena aineistokokoelmana, jonka pohjalta olisi mahdollista tehdä esimerkiksi folkloristiikan tai kansatieteen alaan kuuluvaa tutkimusta. Tekijän keräämä aineisto on hyvin monipuolinen sisältäen runsaasti mikronimiä ja nimityksiä, joita on käytetty vain pienissä piireissä. Seppälän aineistona ovat olleet muun muassa netin autoaiheiset keskustelut, autolehdet sekä autoharrastajien parissa tehdyt kyselyt. Virolaisia kulkuvälineennimityksiä on työn aineistossa huomattavasti vähemmän kuin suomalaisia, ja niiden lähteistö on niin ikään suppeampi. Kyseessä ei siis ole suomalaisten kulkuvälineiden nimien kanssa täysin vertailukelpoinen aineisto ja voi kysyä, olisiko se kannattanut julkaista erikseen. Toisaalta on kuitenkin ilahduttavaa, että fennistisessä väitöskirjassa on haluttu säilyttää laajempi itämerensuomalainen näkökulma tutkittavaan aiheeseen.

Valitettavasti aineistonkeruu on jossain määrin puutteellisesti dokumentoitu. Seppälä ilmoittaa muun muassa tehneensä haastatteluja, mutta haastattelujen luonnetta ei lähemmin avata eikä haastatteluaineiston tallentamistavoista tehdä selkoa. Haastatteluaineistoa ei myöskään ole tarjottu toisten tutkijoiden käyttöön. Tässä suhteessa aineiston järjestäminen ei täysin täytä nykyisin yleistyneitä etnografisen tutkimuksen normeja.

Toinen aineistoon liittyvä ongelma on, että tekijä ei juuri esittele tai pohdi niitä kielen rekistereitä, joista aineisto on peräisin. Aineistoon kuuluvien nimien ja nimi-

tysten käyttöön liittyy siis avoimia kysymyksiä. Autoiluun liittyvä puhelukulttuuri kuuluu osittain yleiskielen, osittain murteiden, slangin tai jargonien tutkimuksen piiriin. Seppälä ilmoittaa kuitenkin tutkivansa vain ”epävirallisia” nimiä. Tämä ei ole täysin osuva termivalinta, sillä autojen ”varsinaiset” nimet ovat pikemminkin brändinimiä kuin virallisia nimiä. Ne esiintyvät lisäksi useina eri variantteina, joista Seppälän aineistoon kuuluvat nyt myös täysin yleiskieliset ja puhekielen kannalta lähes ”viralliset” *foordi, eskortti* tai *kraisleri*, jotka eroavat vastaavista brändinimistä *Ford, Escort* ja *Chrysler* lähinnä vain sikäli, että ne on mukautettu suomen fonologiaan ja ortografiaan.

Monet harvinaiset kulkuvälineiden nimitykset ovat lähinnä pienen, autoilusta paljon puhuvan piirin käyttämiä. Sellaiset sanat ja nimet kuin *kosla, kaara, volkkari* tai *sitikka* taas kuulunevat suomen yleispuhekieleen. Kulkuneimien motivaatio, variaatio ja muodostaminen eroavat huomattavasti toisistaan niissä erilaisissa kielimuodoissa, joista aineisto on peräisin, mutta näitä eroja ei työssä analysoida.

Muoto ja rakenne

Humanistisissa tieteissä harvinainen uusi julkaisumuoto sopii hyvin teoksen aiheeseen ja aineistoon. Julkaisumuotonsa puolesta Seppälän väitöskirja tulee todennäköisesti toimimaan esikuvana tulevaisuuden onomastisille ja muille leksikologisille tutkimuksille. Aineiston laajat hakufunktiot mahdollistavat monipuolisen kuvan saamisen aineistoon kuuluvista nimityksistä, minkä lisäksi nettiresurssia on edelleen mahdollista kehittää ja täydentää ja tehdä se monenlaisille käyttäjille, kuten autoharrastajille, sopivaksi. Mahdollisesti aineiston lähestyttävyyttä voisi edelleen kehittää lisäämällä siihen kuva-aineistoa (jonkin verran kuvia työssä jo onkin).

Valittu julkaisumuoto sopii erityisen hyvin aiheeseen, joka kiinnostaa suurta

yleisöä. Väittelijän oman ilmoituksen mukaan *kulkine.net*-sivustolla oli väitöspäivään mennessä käyty yli 30 000 ip-osoitteesta, ja väitös oli myös eri medioissa kiitettävästi esillä. Se osoittaa, että autojen nimityksiin kohdistuu tiedonintressi, jota Seppälän väitöskirja osaltaan täyttää. Suuri lukijamäärä johtuu osaltaan juuri valitusta julkaisumuodosta, mutta viittaa siihen, että väitöskirjan aineistojen ja analyysin pohjalta olisi helposti julkaistavissa myös kiinnostava populaaritieteellinen kirja.

Verkkojulkaisemisen ongelmana voidaan kuitenkin pitää rajattomuutta. Perinteiset tieteelliset sarjat edellyttävät yleensä referee-menettelyn läpikäyntiä ja tarjoavat tällöin kirjoittajalle mahdollisuuden muokata tekstiä rakenteellisesti, sisällöllisesti ja kielellisesti. Seppälän laaja työ taas on luonteeltaan hyvin itsenäinen ja poikkeaa monien ratkaisujen osalta perinteisistä väitöskirjoista. Nöyrtyminen perinteisten akateemisten julkaisumuotojen edessä olisi todennäköisesti kontekstualisoinut työn keskustelut paremmin, lisännyt argumentaation koherenssia ja tehnyt työstä helpommin luettavaa.

Kysymyksenasettelu ja teoriat

Kun kyseessä on pioneerityö, on selvä, että tutkimusaineiston rajaukseen ja kuvaukseen tai sopivan teoriakehyksen valintaan ei ole löydettävissä yksinkertaista mallia. Seppälä ilmoittaa työnsä aiheeksi ”epäviralliset kulkuneimien nimet”. Kuitenkin jo työn alkuvuodesta käy ilmi, että itse asiassa suurin osa tutkimuksen kohteena olevasta materiaalista ei varsinaisesti ole nimiä. Työssä käsitelläänkin hyvin heterogeenisiä ilmauksia. Esimerkiksi *Sitikka, Kupla* tai *Amppeeri* ”Datsun 100 A” ovat selvästikin nimiä, *kärri, pirssi, autonrämä, piili* tai *kosla* taas appellatiiveja ja *Kauniaisten kansanauto, kirvesmiehen Mustanki, neekerimalli* tai *Pohjolan nopein traktori* vakiomuotoisia nimien seli-

tyksiä tai määrittelyjä samaan tapaan kuin esimerkiksi ilmaukset *Helsinki – Itämeren tytär*, *Oulu – pohjolan valkea kaupunki* tai *Jyväskylä – Suomen Ateena*. Mukana on myös paljon kansanetymologioina käytettyjä leikkimielisiä ”akronyymeja”, jotka selittävät nimiä muun muassa automerkin alkukirjainten mukaan sekä hokemia, kuten *kantti kertaa kantti* tai *ympyrä ja nuoli, siinä sulle ikuinen huoli* (Opel-merkkisestä autosta).

Tekijän omin sanoin työn aineisto muodostaa jatkumon nimistä ”kohti yhä satunnaisempia ja monimutkaisempia määritelmän- tai hokemanluontoisia ilmauksia” (A 1.3). Perinteinen fennistinen tutkimus puhuisi tässä yhteydessä kenties erikseen erisnimistä, yleisnimistä, nimityksistä ja niiden vakio- tai muotoisista selitteistä. Seppälä on valinnut toisen tien ja tarkastellut kaikkia aineistonsa kuuluvia nimiä jatkumolla olevina ilmauksina, jotka liittyvät toisiinsa tietynlaisessa perheyhtäläisyysuhteessa. Tämä valinta ei ole vailla ongelmia, sittenkään vaikka Seppälä reflektoi aineistonsa rajausta monista eri näkökulmasta. Erityyppisten työssä käsiteltyjen ilmausten rakenteessa ja käytössä on loppujen lopuksikin huomattavia eroja, jotka eivät analyysissa pääse kovin hyvin esiin.

Seppälän tutkimuksen paikkaa fennistiikan kentässä on vaikea hahmottaa. Se on jossakin nimistö- tai nimitysopillisen tutkimuksen ja sanontojen tutkimuksen välillä. Työ liittyy nimistö- tai nimitysopillisen tutkimukseen, mutta myös leksikaalisen semantiikan, kategorisaation ja sanaston variaation tutkimukseen ja jopa folkloristiikan alaan, sikäli kuin tutkimuskohteenä ovat vakio- tai muotoiset autoihin liittyvät kerrontatraditiot ja hokemat. Voi kysyä, olisiko ollut syytä jakaa aineisto jollain tapaa myös varsinaisiin nimiin ja appellatiiveihin sekä erityyppisiin nimiä selittäviin konstruktioihin. Nyt aineistosta on mahdollista tehdä hyvin monipuolisia

nimeämismotivaatioon liittyviä hakuja, mutta sellaiseen hakuun, jossa haettaisiin erikseen nimiä, yleisnimiä ja nimen selityksiä, ei ilmeisestikään ole mahdollisuutta. Vaikka tutkijan kysymyksenasettelujen ja aineistonkeruun kannalta tällä ei olisikaan suurta merkitystä, on eris- ja yleisnimien käsittelyllä samassa yhteydessä seurauksia, jotka vaikuttavat aineiston tulkintaan. Kun nyt esimerkiksi luvussa C 6 annetaan tilastotietoja aineiston ”nimien” nimenosien ja tavujen mää- rästä, on kyseenalaista, kuinka hyödyllinen tilasto on; aineistossahan on sekaisin appellatiiveja, nimiä, nimityksiä, kansanetymologisia selityksiä ja autojen vakio- muotoisia kuvauksia.

Työn teoriaosuus on voittopuolisesti fennistinen ja pohjautuu pääosin moderniin kotimaiseen tutkimuskirjallisuuteen, erityisesti nimistö- tai nimitysopillisen ja kognitiivisen kielitieteen lähteistöihin, joiden molempien hyvää tuntemusta tutkimus osoittaa. Kuitenkaan juuri modernissa fennistiikassa nimitysjärjestelmiä analysoiva tutkimus ei ole ollut muodissa. Voisikin ajatella koko työn nimeämistä nykyistä selvemmin *onomasiologiseksi* eli nimitysopilliseksi tutkimukseksi erotukseksi varsinaisesta nimistö- tutkimuksesta, jonka piiriin työ kuuluu vain osittain. Modernina onomasiologisenä tutkimuksena Seppälän työ jatkaa sitä fennististä nimeämismotivaation variaatiota koskevaa tutkimusta, jota aikoinaan harjoittivat muun muassa R. E. Nirvi ja Veikko Ruoppila tutkiessaan kotija petoeläinten nimityksiä suomen murteissa (Nirvi 1981; Ruoppila 1943–47) tai Lauri Hakulinen puhumista tarkoittavia itämerensuomalaisia verbejä tutkiessaan (Hakulinen 1934).

Vaikka Seppälän lähdeluettelo on hyvin pitkä ja kattava ja sisältää suurimman osan varsinaisesti nimistö- tai nimitysopillisen alaan kuuluvasta kotimaisesta kirjallisuudesta, hän ei kuitenkaan ole sanottavamin hyödyntänyt monia saatavissa olevia

leksikologisia kuvauksia runsaasti varioivasta sanastosta. Esimerkiksi se sanaston variaation tutkimussuunta, joka etymologisessa fennistiikassa on viime vuosikymmenen aikana nopeasti täydentynyt (esim. Nikkilä 1998; Jarva 2003; Kulonen 2010) löysi työnsä väitöskirjaan pitkälti vasta esitarkastusprosessin myötä (hyvä toki näinkin). Myös Paunonen (2010) on kuvannut kulkuvälineiden nimityksiä muistuttavaa varioivaa ja johtosuhteiltaan kompleksista Helsingin slanginimistöä. Edelleen, Seppälän pyrkimys yhdistää nimitystutkimuksen ja kognitiivisen lingvistiikan lähestymistapoja aineistoonsa on kunnianhimoinen. Hän ei kuitenkaan viittaa Antti Leinon (2007) tutkimukseen, jossa on jo aikaisemmin ansiokkaasti pohdittu näiden kahden tutkimussuunnan yhteyksiä nimeämismotivaatioiden analyysissa.

Innovaatiot ja uutuus

Seppälä esittää työssään hyvin detaloitua ja kattavaa rakenteellisen ja nimeämismotivaatioita luokittelevan analyysin laajasta aineistostaan. Analyysi eroaa monilta osin aikaisemman nimitystutkimuksen rakenneanalyysistä, mutta tekijä perustelee sitä monipuolisesti. Nähdäkseni keskeiset tutkimustavoitteet saavutetaan melko hyvin. Tekijä onnistuu monipuolisesti kuvaamaan kulkuvälineiden nimissä esiintyvää nimeämismotivaatioiden ja morfologisen variaation kirjoja. Tämä on merkittävä ansio. Autojen ja muiden kulkuvälineiden kansanomaiseen nimeämiseen ja nimittämiseen vaikuttavat seikat on nyt suomen kielen kannalta ensimmäisen kerran kuvattu.

Autojen ja muiden kulkuvälineiden vieraskielisten merkki- ja mallinimien variaatio ja risteäminen kielen appellatiivien kanssa on kuvattu kiinnostavasti, moniulotteisesti ja erittäin itsenäisesti. Analyysia haittaa kuitenkin jossain määrin käsiteltävien asioiden runsaus. Tekijä mainit-

see monia sellaisiakin tutkimussuuntia ja analyysimalleja, joiden hyödyntäminen työssä jää melko vähäiseksi. Samalla hän jättää kuitenkin mainitsematta sellaisia termejä ja diskursseja, joiden puitteissa hieman vastaavia kielellisiä ilmauksia on aiemmin kuvattu.

Hieman ongelmallisena pidän eräitä puhekielimäisyyksiä ja humoristisia heittoa, joita esiintyy kulkuneiden nimeämisperusteiden luokittelussa, muun muassa muotoon perustuvassa luokittelussa. Autojen nimitysten katsotaan pohjautuvan esimerkiksi ”ruumisarkkumaiseen” tai ”lahnamaiseen” muotoon. Vaikka tekijä perustelee näitä metaforina (E 6.1), jää lukija kysymään, onko esitetty luokittelu kenties joiltakin osin mielivaltaisen. Neutraalien yleiskielisten nimitysten käyttö voisi näiltä osin tukea argumentaation uskottavuutta. Toisaalta teoksen omintakeinen terminologia muistuttaa suvaitsevaista lukijaa siitä, että tieteen alkuperäisiä inhimillisiä lähtökohtia ovat uteliaisuus ja luovuus pikemminkin kuin tieteentradition ja terminologian piiruntarkka tuntemus ja oikeoppinen noudattaminen.

Terminologisissa valinnoissaan Seppälä on siis yhtä itsenäinen ja omintakeinen kuin väitöskirjan aiheen ja julkaisumuodon valinnassa. Osa uusista termeistä on kuitenkin hyvin perusteltuja. Muun muassa *lekseemihakuinen muuntelu* eli erityisesti vierasperäisten autonimitysten morfologian ja äänneasun varioiminen kohti suomalaista sanastoa (*Citroen* → *Sitruuna*) on selvästikin olemassa oleva ilmiö, jota ei ole aiemmin fennistiikassa kuvattu. Toisaalta sitten esimerkiksi *hyväksyttämiskierroksen* käsite kattaa monenlaisia kielellisen innovaation leviämisen dynamiikan piiriin kuuluvia ilmauksia, joita on sociolingvistiikassa jo aiemmin kuvattu toisten termien avulla. Voi kysyä, miksi on haluttu keksiä vanhoja kulkuneita uudestaan.

Yksittäisten nimien ja nimitysten kohdalla ei aina ole aivan selvää, miten te-

kijä on päätyntä luokitteluunsa. Materiaalia lukiessa herää helposti vastaväitteitä tuon tai tämän nimityksen luokituksen kohdalla. Onko esimerkiksi Ladasta käytetty nimitys *Lattana*, *Latuska* tai *Lattarauta* todella kulumikkaaseen muotoon liittyvä? Eikö nimitys pikemminkin varioi Ladan nimeä suffiksinvaihdon avulla ja liity kansanetymologisesti *lattea*-sanueeseen (Ladaa tai yleensä kulumikasta autoa ei voine kutsua muodoltaan lattanaksi)? Entä viittaako Volkswagenin nimitys *Fauvee* todella auton alkuperämaahan Saksaan morfofonologian avulla? Eikö kyseessä ole pikemminkin suora laina saksan kielessä käytössä olevasta nimityksestä? Missä mielessä GAZ-kuorma-autosta käytetty nimitys *Keskiraskas maansiirtovaunu* liittyy alkupe-
rämaahan? Liittyykö Audi A8:n nimitys *Alumiinilaiva* todella auton ”lahnamaiseen” muotoon, vai onko taustalla vain yleinen kokoon liittyvä metafora, jonka mukaan suuria henkilöautoja kuvataan laivoiksi? Eikö *laiva* olisi muutenkin sopivampi metafora tietynmuotoisille autoille kuin *lahna*? Onko autojen nimittämisessä ”eroottisviritteinen itsekorostus”? Eikö pikemminkin pejoratiivinen ja halventava ilmaus, joka ei korosta itseä vaan mollaa nimityksen kohdetta? Vastaavia kysymyksiä voisi esittää monista muistakin yksittäisistä luokituksista, mutta näin on jokaisen laajaan aineistoon perustuvan tutkimuksen tapauksessa, eivätkä ne oleellisesti muuta myönteistä kokonaiskuvaa esitetystä analyysistä.

Kun suuri osa aineistosta on sekä semanttisesti että morfologisesti hyvin varioivaa, olisi analyysia kenties täydentänyt muutaman nimipesyeen esimerkinomainen tarkastelu. Tekijä olisi voinut muutaman esimerkin avulla esimerkiksi omassa alaluvussaan osoittaa, miten yhdestä tai muutamasta virallisesta autonimestä on äänneasua varioimalla ja kansanetymologiaa hyödyntämällä tuo-

tettu uusia autonimityksiä. Tällainen teorian valottaminen esimerkkien avulla olisi kuvittanut mainiosti valitun analyysimallin monipuolisuutta ja tuonut analyysiin enemmän konkretiaa.

Lopuksi

Janne Seppälän väitöstyössä on runsaasti sekä ansioita että puutteita. Kootusti voidaan todeta, että työn huomattavia ansioita ovat raikas, ennakkoluuloton ja tärkeä aiheenvalinta, ainutlaatuinen ja aineiston järjestäminen monipuoliseksi ja käyttökelpoiseksi tietokannaksi, uudentyyppinen ja aineistoon hyvin so-piva julkaisumuoto sekä itsenäinen ja kuvia kumartelematon tieteellinen analyysi. Puutteita ovat aineiston heterogeenisuus ja rajaamattomuus, näistä seuraava aineiston huono sisäinen vertailtavuus sekä analyysin tietty fokusoimattomuus, joka ilmenee myös laajuutena ja moniin eri suuntiin haromisena. Jälkimmäiseen ongelmaan liittyy terminologian paikoittainen heikohko kytketyminen aikaisempaan tutkimukseen ja kokonaisteoriakehyksen tietty ongelmallisuus.

Seppälän työssä on kuitenkin paljon uutta sekä muodon että aineiston suhteen. Seppälä on kerännyt ja monipuolisesti kuvannut ainutlaatuisen materiaalin, jolla on tieteellistä merkitystä monenlaisen tutkimuksen näkökulmasta.

JANNE SAARIKIVI
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Lähteet

- HAKULINEN, LAURI 1934: *Über die semasiologische Entwicklung einiger meteorologisch-affektivischen Wortfamilien in den ostseefinnischen Sprachen*. Studia Fennica 1:2. Helsinki.
- JARVA, VESA 2003: *Venäläisperäisyys ja ekspressiivisyys suomen murteiden sanastossa*. Jyväskylä Studies in Humanities 5.

- Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- KULONEN, ULLA-MAIJA 2010: *Fonesteemit ja sananmuodostus. Suomen kontinuatii- visten u-verbijohdosten historiaa*. Suomi 197. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- LEINO, ANTTI 2007: *On toponymic constructions. As an alternative to naming patterns in describing Finnish lake names*. Studia Fennica Linguistica 13. Helsinki: Finnish Literature Society.
- NIKKILÄ, OSMO 1998: *Nopea → nopsa, selkeä → selvä*. Suffiksinvaihto ja suomen sanojen etymologiointi. – Urho Määttä & Klaus Laalo (toim.), *Kirjoituksia muoto- ja merkitysoipista* s. 77–101. Folia Fennistica & Linguistica 21. Tampere: Tampereen yliopiston suomalaisen ja yleisen kielitieteen laitos.
- NIRVI, R. E. 1981: *Petojen nimitykset kosinta- ja hääsana-astossa*. Suomi 123:3. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- PAUNONEN, HEIKKI 2010: *Stadin mestat. Ikkunoita Helsingin ja sen asukkaiden historiaan ja nykyisyyteen*. Helsinki: Edico.
- RUOPPILA, VEIKKO 1943–1947: *Kotieläinten nimitykset suomen murteissa*. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 222. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Päivityksiä suomen ja sukukielen esihistoriaan

Riho Grünthal & Petri Kallio (toim.): *A linguistic map of prehistoric Northern Europe*. Suomalais-Ugrilaisen Seuran Toimituksia 266. Helsinki: Suomalais-Ugrilainen Seura 2012. XXVIII + 370 s.
ISBN 978-952-5667-42-4.

Riho Grünthalin ja Petri Kallion toimittaman artikkelikokoelman välittömimpänä virikkeenä on ollut Suomen Akatemian rahoittama tutkimusprojekti ja sen yhteydessä Rakveressä vuonna 2008 järjestetty monitieteinen symposiumi. Laajemmin katsoen tämä kirja ja siinä käyty keskustelu liittyy kuitenkin pitkään ja merkittävään suomalaisten ja suomalais-ugrilaisten esihistorian tutkimustraditioon, jonka viime vuosikymmenten virstanpylväitä on ollut esimerkiksi Lammilla vuonna 1997 järjestetty suomalaisten juuria pohtiva symposiumi (Fogelberg toim. 1999). Historiallisen kielentutkimuksen ja historiatie-

teiden, ennen muuta arkeologian välistä vuoropuhelua on käyty lähes niin kauan kuin ”Suomen suvun juuria” on vakavasti otettavien tieteellisten menetelmin tutkittu tai ”alkukotia” etsitty. Jonkinlainen (tutkimus)poliittinen tilaus suurelle synteisille on yhä olemassa, vaikka yhä selvemmäksi käy, että etnisten ryhmien historian ja alkuperän, kielten historian ja kosketusten sekä arkeologian tutkittavissa olevien kulttuurien (kulttuuripiirteiden, kulttuuristen prosessien) välillä ei ole selkeitä yksi yhteen -suhteita.

Kirjan aloittaa Riho Grünthalin kirjoittama johdanto, jossa esitellään ja taustoitetaan kirjan sisältöä; olennaisinta tässä ovat runsaat kirjallisuusviitteet ja tutkimushistoriallisten kytkösten kuvaukset. Tätä seuraa yksitoista arkeologien ja kielentutkijoiden kirjoittamaa artikkelia järjestyksessä, jota äkkinäisen lukijan on hieman vaikea ymmärtää – ilmeisesti ne